

15 de Setembre del 1937.

Estimat Maricó: És massa bona
persona i em tens tota intermeda.
Ja em veig veure la teua carta de pu-
tre feells veig perdre el meu de vista.
Recorde que em fas un gran honor
escrivint-me tan sovint i' carta tan
clares i tan boniques com aquesta.
Per tu, que deies que et feia tanta
mancha d'escriure, ha d'esser un
sacrifici molt gros, però jo te l'esti-
mo molt i molt, Maricó, i si sabes
com sóc de felis amb la companyia
que em fas aquesta carta, no et recor-
do pas l'esforç que pugues costar-te.
Se moment veig riure molt amb
aquell ramonet tan antenoidal que
em fas en favor de la nitjora. Atantíssim

que no tingui aplicació. Perquè has
de saber que si senties les dues parts
i no solament la d'ella seu interès,
da en fa passar les coses a la seva
unida, potser ja no trobaria estrany
que li faci una cara de tres deus que
expanta. La teva nitona és una unà
talloscallandú que sap prou de quin
fa es fa rossegons. Saps que l'estimo
molt, que no puc passar pairs temps
sense ella i que ja em miro de pagar
de fer-li festes. I m'ho fa pagar. Si
els demanes, venies com et diria que no
tan pesada com tu dius que ho és en
Talguera. Mira si m'estimes que avui
m'ho fet banyar amb l'aigua tan
freda que encara no arribava a 35°, vol
que em mori i vet aquí! Després, per
que veig deu minuts a casa la Milla,
per mentre m'arrangen la cambra,
em fa passar com si voltes tot el dia
siguent així per ~~de~~ no em veig morose
més. És clar, si ella aprofiti aquest

deu minuts per entrar tres vegades,
ja no li tenia cap culpa. No t'enten-
reïves amb tantes desgràcies? encara, et
seu perdonarà?.

Vaig estar molt contenta amb el
teu llibre i el teu nom. El vaig llegir
fins més cella de la meua. Hi ha co-
ses que m'agraden molt i que no
convicció gens. Semblava un nítell de
cirers; vaig començar pensant que en
llegiria un o dos i després no sabia
acabar. He decidit que aquest llibre
teus, tinguis un lloc de preferència
en les nostres petites llibreries del Carrer
Prangall. Són moltes turoes la teua
biblioteca amb llibres del teu gust. Se-
gurament que en aquell temps ja hi
haurien algun volum que no diria
per el nom manuscrit, solament...
Bon fa una il·lusió de pensar-hi!

Després d'aquest tros de carta han
passat moltes coses. Hauria de començar
de nou però m'ho estrofuquet tanta

entona bastant i encara després s'heut
elegir una mica del teu manuscrit, que
si coneixes de nos haves de fer una
carta molt curta o doncis molt tard.

Havia fet el form propòsit de no elegir
més que el primer full; però, no ho pogut.
He acabat fins al que fa set i encara
perquè el dejy d'escrivre m'ha fet ac-
tar precipitadament.

Uolohia dir-te moltes coses. M'hanis,
però temo que no t'hi diré cap perquè
no sé explicar-me. Aluny del que
acostumo fer, he volgut pensar per
endavant com dir-te quantes coses tan
estranyes, que et fessin fàcil de com-
prendre i no les freguessis com una
ridícula o com un sentimentalisme
de novela rosa. Si t'ho pogues explicar
de paraula, amb venia amb en de
fer-ho. ha tres matèries cara en diris
les coses que caldrà fer o si era
millor no continuar. Les cartes tenen
l'avantatge que no et limita l'expressió

cap manipulatòria obiena al teu sentit.
És, almenys, per mi escrit en pencil sola
amb el meu paper i els pensaments.
No puc pensar amb l'efecte que les me-
ves paraules produiran fora i això és un
gru inconscient. És com si parlaves
tal com hi ha parlat ja moltes vegades,
prés de la vostra visita, però que
m'hi assegura que tu ho interpretes igual?
Possiblement t'afus i llavors no t'entens
caras. No puc exposar ni hi i et
diré simplement que he estat teu con-
tenta i teu agrairia que em sentis ben
incapaz de ponderar-ho.

He notat que la vostra visita
m'ha fet un efecte molt diferent del
que tu dius que et va fer la nostra.

No m'esperava però ni mica, perquè
encara que sabia que havia visitat la
teua fis no podia pas pensar que hi deuria
nervis de venir a parlar mateix.

És tota la sorpresa, potser, veia mica de
manitat, no m'ell anegant-ho, ni'han descom.

certat per complet.

Vanitat? per que? Potser aquest
nom es una mica massa empullos.
al fi i al cap, la teva Dita em téu
tan mal acostumada amb la seva
compagnia, llavors que tu estàs un
falt que sense pretensions podria esperar
que aquesta vegada també es recordaria
de mi. Però no se' per que quan la
Marcela m'ha dit si podia passar la
Sra Torres m'ha pres aquest batxo.

És era pas perquè t'espero, i encara,
a tu t'ho nist infinitat de vegades i
mai no m'han passat. La teva tia
sempre m'ha inspirat una mena de
respecte molt difícil de definir: és
pas m'el seu parat i m'el cal dir-lo,
pels seus seus; però ho notat que davant
d'ella moltes vegades em puella parada
i quasi no se curaven. Serpes ja em
passa, però de moment em fa patir.

Ara, hauré volgut fixar-me nta el llibre.

És assegurant que no hi haques preguntat
guabé i així vegades la mateixa cosa.

perquè no se' que li ho demanet.

Després, ni'ls quedat tan escorpiats que no ho tingut encara de fer res. Però arribats, ni'ls adormit i ho somniat. Les somnis tan desagradable però no que reconcha lo sense conrear me, ja matador. Es clar que no t'el contare perquè quedaris estabait però em fia tanta cosa que no ho tingut mes somni que descompar-lo, convenientment deformat, davant de la pota Rosa. Este segona que em deu haver pres per una perversa; per una marca de diuosi. I a pesar de tot bé cap que no tindrà pas cap d'aquests mals pensaments quan ni'ls adormit.

Al ves; em complaia amb el novel de la vostra nigunda. Et veia tan content, tan elegant amb el teu vestit en lloc de la bata estellada que usas d'habitud. I el teu color tan que t'afarreis tant i em fa pensar en la cara que seràs quan estiguis lo' del tot.

Senès un altre Màrius, llavors? Tu esta de creure que puguis continuar al ma.

tes que he conegut aquí. M'elles dit: els mateixos que he conegut; perquè el cert és que et coneix dues vegades; téu dos aspectes, sensiblement diferents. Un és el Mòrius de les cartes; l'altra és el Mòrius en persona. Si em fies dir quin estimes més, em posaria en un conflicte.

És millor per enriure't més. Hauria preferit no fer-lo mentre tinguessis ocupació. Ho he acceptat tot perquè tenies moltes paves d'ensenyar; però tu no ho facis. És preferible ni un minut a la teua tia. Se'n tindria remor diments i després del que ella ha fet per servir, cal que no li escatimem tota mena d'atencions.

Adels Mòrius: estàs tan contenta que tinc por de tornar a somriure com aquesta tarda. Que Mòrius no ho permeti sinó demà en'arraps de cabells.

Bona nit.

Merce